

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **J. J. F.**, trvale bytem, adresa pro doručování, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odboru dopravy, se sídlem 601 82 Brno, Žerotínovo nám. 3/5, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 16.2.2012, č.j., sp. zn.

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16.2.2012 ve výroku uvedeného čísla jednacího bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., - správní řád ve znění pozdějších předpisů odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy ze dne 13.9.2011, č.j. zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Správním rozhodnutím ze dne 13.9.2011 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích v platném znění, kterého se žalobce dopustil dne 14.3.2011 v 9:15 hod., kdy jel na horském kole tovární zn. v obci, ve směru jízdy, Na křižovatce tříramenné stykové silnice (ulice) a místní komunikace (ulice) došlo ke střetu žalobce s osobním motorovým vozidlem tov. značky, rz. Žalobce při své jízdě porušil povinnost mít za jízdy za snížené viditelnosti rozsvícený světlomet s bílým světlem dopředu a zadní svítilnu s červeným světlem dozadu. Navíc oblečení žalobce bylo tmavé, bez reflexních prvků. Současně při jízdě se žalobce ve chvíli před nárazem nevěnoval plně situaci v provozu na pozemní komunikaci a z tohoto důvodu nemohl srážce zabránit. V důsledku toho došlo k nárazu přední části jízdního kola do pravé zadní části vozidla v místě pravého zadního blatníku. Při nehodě vznikla hmotná škoda na vozidle ve výši cca 4.500,-Kč a došlo

ke zranění žalobce. Za to byla žalobci uložena podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 22 odst. 9 přestupkového zákona pokuta ve výši 1.500,-Kč a byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 2.500,-Kč. Zároveň byla uložena žalobci povinnost podle § 70 odst. 1, 2 zákona o přestupcích uhradit způsobenou škodu ve výši 4.500,-Kč.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce podal odvolání, které bylo posouzeno odvolacím orgánem dne 16.2.2012 a rozhodnutím z téhož dne bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Žalobce proti rozhodnutí odvolacího orgánu podal včas žalobu ze dne 30.4.2012, ve které namítal, že znalecký posudek ve věci byl vyhotoven na základě výpovědi svědka Nejezchleba, řidiče a s tímto znaleckým posudkem nesouhlasil. Navrhl vyslechnout svědkyni MUDr. L. Š. a svědka nehody T..... Dále navrhl opětovný výslech účastníka nehody, svědka N..... Zdůvodnil svoji žalobu tím, že hodlá dosáhnout uznáním viny účastníka nehody N.....

V doplnění žaloby ze dne 27.9.2012 žalobce uvedl, že výpověď svědka N. se nezakládá na pravdě a dopravní nehodu zavinil tento řidič, neboť nedal přednost protijedoucímu cyklistovi – žalobci při odbočování z hlavní silnice na vedlejší. Dále tento svědek porušil ústní dohodu spojenou s finančním vyrovnáním, neboť od svědka N. obdržel částku 5.000,-Kč s tím, že jsou tímto spolu vyrovnání a tudíž nebude věc posuzována policií. Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce do úředního záznamu ze dne 16.1.2013 žalobu opětovně upřesnil, s tím, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v nedostatečném zjištění skutkového stavu ve správním řízení, neboť přestupek nebyl řádně projednán. Trval na výslechu svědkyně MUDr. L. Š., kde by měla být prokázána neplatnost zdravotního průkazu řidiče N. a ověřit si jeho způsobilost k řízení motorového vozidla s ohledem na jeho věk. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 20.2.2013 s podanou žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné a v rámci řízení o přestupku správní orgán I. stupně včetně odvolacího orgánu respektovaly práva žalobce. Přestupek byl dostatečně prokázán, byl prokázán skutkový stav na základě něhož bylo možné vydat samotné rozhodnutí. Žalovaný odkázal na důkazy prováděné v rámci ústního projednání přestupku, tj. především spis policie č.j., ve kterém je obsaženo jednak oznámení Police ČR o spáchání přestupku, kterým byl právě žalobce označen jako obviněný, záznamy o podání vysvětlení osob, protokol o nehodě v silničním provozu s plánkem místa dopravní nehody, výpis z evidenční karty žalobce, správa Českého hydrometeorologického ústavu o stavu počasí a fotodokumentace. V rámci řízení o přestupku správní orgán I. stupně provedl důkaz výslechem svědků pana M. N. a pana M. T. a také důkaz znaleckým posudkem, který k odbornému posouzení dopravní nehody vypracoval soudní znalec Ing. M. Š., CSc. Žalobci správní orgán I. stupně dal možnost účastnit se provádění všech výše uvedených důkazů, jakož se k nim i vyjádřit, případně navrhnout řízení o přestupku provedením dalších důkazů.

Žalovaný především zdůrazňuje, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně nebyl žalobce uznán vinným z přestupku, jehož zákonným znakem by bylo způsobení dopravní nehody, která by byla jako následek zahrnuta v samotné skutkové podstatě. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění platném do 31.7.2011, tedy že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až k), porušil zvláštní předpis. Žalobci bylo kladeno za vinu, že svým jednáním porušil ust. § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., dle kterého je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu, ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., dle kterého je řidič kromě povinností uvedených v § 4, dále povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích a ust. § 58 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., dle kterého je cyklista povinen za snížené viditelnosti mít za jízdy rozsvícen světlomet s bílým světlem svítícím dopředu a zadní svítidlo se světlem červené barvy nebo přerušovaným světlem červené barvy. Je-li vozovka dostatečně a souvisle osvětlena, může cyklista použít náhradou za světlomet svítidlo bílé barvy s přerušovaným světlem. Porušení výše uvedených povinností byl v rámci dokazování před správním orgánem I. stupně žalobci prokázáno. V podrobnostech odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i odůvodnění správního orgánu I. stupně.

Žalovaný zdůraznil, že předmětem řízení o přestupku před správním orgánem I. stupně, jakož i následně předmětem odvolacího řízení vedeného u žalovaného bylo protiprávní jednání žalobce a přestupek tímto jednáním způsobený, nikoliv jednání druhého účastníka dopravní nehody. V tomto směru též byly prováděny důkazy, bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i následná přezkumná činnost odvolacího správního orgánu, tedy žalovaného.

Vzhledem k tomu, že návrh žalobce žalovaný považuje za bezpředmětný, provedení navrhovaných důkazů za neúčelná, neboť většina těchto důkazů byla provedena v řízení o přestupku před správním orgánem a jednak z toho důvodu, že tyto důkazy by nepřinesly žádné nové závěry ve věci konkrétně výslech MUDr. L. Š. o zdravotním průkazu, o zdravotní způsobilosti pana N. k řízení motorových vozidel, navrhuje zamítnutí žaloby, neboť žalovaný jakož i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovaly zcela v souladu s platnou právní úpravou vztahující se na řízení o přestupku.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V posuzované věci se jednalo o problematiku přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jejíž základní hmotně právní úpravu pro danou věc obsahoval přestupkový zákon ve znění pozdějších novel, přesněji řečeno ve znění účinném ke dni spáchání přestupku tj. ke dni 14.3.2011. Aplikován byl též zákon o silničním provozu ve

znění účinném k témuž dni. Podle § 51 zákona o přestupcích, není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. správní řád, a to ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu I. stupně.

Žalobce byl v tomto případě uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. a), § 5 odst. 1 písm. b) a § 58 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. Předmětného přestupku se měl dopustit tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až k) porušil zvláštní předpis. Tím zvláštním předpisem je zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce porušil ust. § 4 písm. a) tohoto zákona, neboť každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích je povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat a své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích a svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu. Dále porušil ust. § 5 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, neboť dle povinností uvedených v ust. § 4 byl povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdy na zvířeti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích a dále ust. § 58 odst. 5 citovaného zákona, dle kterého je cyklista povinen za snížené viditelnosti mít za jízdy rozsvícen světlomet s bílým světlem svítícím dopředu a zadní svítilnu se světlem červené barvy nebo přerušovaným světlem červené barvy. Je-li vozovka dostatečně a souvisle osvětlena, může cyklista použít náhradu za světlomet svítilnu bílé barvy s přerušovaným světlem. Aby bylo možno uznat obviněného vinným uvedeným přestupkem, muselo být v řízení bezpečně zjištěno, že obviněný jednak byl řidičem vozidla a jednak porušil ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, v důsledku čehož spáchal přestupek kladený mu za vinu.

Žalobce byl řidičem vozidla – jízdního kola, což ani žalobce nezpochybňoval. Ze správního spisu bylo zjištěno, že bylo dostatečným způsobem prokázáno, že se žalobce přestupku kladenému za vinu dopustil a jeho jednání bylo také i posouzeno znalcem ve znaleckém posudku, z nichž vyplývá, že na vznik nehody měl největší vliv účast cyklisty v silničním provozu, který užil svého dopravního prostředku v rozporu s technickou zásadou „vidět a být sám viděn“.

Soud považuje za nutné předeslat, že v tomto řízení je oprávněn posoudit výlučně zákonnost závěru, že se žalobce jednání popsaného ve skutkové větě rozhodnutí správního orgánu I. stupně dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích porušením ust. § 4 písm. a), § 5 odst. 1 písm. b) a § 58 odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Jak bylo již výše popsáno, žalobce nesplnil povinnost chovat se ohleduplně a ukázněně a svým jednáním neohrožovat život a zdraví a majetek jiných osob ani svůj vlastní, když se v době najíždění do křižovatky, kde se stala dopravní nehoda, se plně řízení vozidla – jízdního kola nevěnoval, neboť sledoval na tachometru rychlost své jízdy a vzhledem k tomu, že bylo jeho jednání uskutečněno v době, kdy již nebyla viditelnost dobrá, bylo šero, které bylo znalcem popsáno jako téměř horší situační stav než při úplné tmě a zároveň porušil povinnost za snížené viditelnosti mít za jízdy rozsvícen světlomet s bílým světlem svítícím dopředu a zadní svítilnu světlem červené barvy nebo přerušovaným světlem červené barvy. I když byla vozovka osvětlena žalobce nepoužil náhradou za světlomet svítilnu bílé barvy s přerušovaným světlem. Zde soud zdůrazňuje, že o vině a sankci za přestupek je

oprávněn rozhodoval pouze příslušný správní orgán podle § 52 a násl. přestupkového zákona, a to v řízení vedeném v jeho procesním režimu. Správní soud toliko přezkoumává zákonnost aktů vydaných správními orgány v přestupkovém řízení. Sám však není nadán pravomocí rozhodnout o tom, kdo a jakého přestupku se dopustil (shodně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.8.2011, č.j. 2As 106/2010 – 141 dostupný na www.nssoud.cz).

Dále je důležité zdůraznit, že nezbytným předpokladem procesní úspěšnosti namítaných žalobních bodů by byl závěr soudu, že žalobce sám svým počínáním žádá pravidla silničního provozu (v daném případě zakotvená v § 4, 5 a 58 zákona o silničním provozu) neporušil. Skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona porušením povinností uložených v § 4, § 5 a § 58 zákona o silničním provozu naplní pachatel již tím, že vytvoří reálnou hrozbu pro bezpečnost jiných účastníků provozu na pozemních komunikacích. Způsobení dopravní nehody není formálním znakem skutkové podstaty uvedeného přestupku. Střet vozidel však nepochybně vypovídá o míře ohrožení bezpečností těchto účastníků a představuje stav, kdy pouhé ohrožení bezpečnosti přechází v přímé porušení bezpečnosti. Že v případě přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona porušení povinností mělo za následek vznik dopravní nehody, tedy není právně významnou skutečností pro posouzení viny, nýbrž pro posouzení závažnosti přestupku, tedy při určení druhu sankce a její výměry (§ 12 odst. 2 přestupkového zákona). Proto je zjištění příčin dopravní nehody právně relevantní i u tohoto přestupku (shodně i judikatura NSS pod evidenční značkou EjK 479/2012 s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31.8.2012, č.j. 17A 81/2011 – 46).

Tak také správně posuzovaly jednání žalobce správní orgány obou stupňů.

Soud nemůže souhlasit s názorem žalobce, že měl být postižen v tomto případě řidič automobilu M. N. Správní orgán I. stupně při řešení přestupku žalobce vycházel ze spisového materiálu, kterým byl dle obsahu tohoto spisového materiálu řádně prokázán skutkový stav věci. Podklady v přestupkovém spise neobsahují rozpory, takže z nich mohl správní orgán vycházet. Dne 14.3.2011 kolem 19:15 hodin, kdy došlo k dopravní nehodě, jel na svém jízdním horském kole v obci ve směru na žalobce. Za jízdy na svém kole neměl žádné osvětlení a ani žádné reflexní prvky na kole nebyly. Na sobě měl vínově červenou mikinu a modré rifle. Ochranou přilbu neměl. V momentě, kdy se blížil ke křižovatce s místní komunikací (ulice), viděl v protisměru v dostatečné vzdálenosti jedoucí motorové vozidlo, které mělo zapnuto předepsané osvětlení, ale neviděl žádný zapnutý ukazatel změnu jízdy (vlevo). Zhruba ve vzdálenosti 10 m od křižovatky se podíval na tachometr umístěný na řídítkách svého jízdního kola a v momentě, kdy se podíval zpátky před sebe, uviděl ve své jízdní dráze vozidlo, které bylo již částečně najeto na vedlejší komunikaci (ulice). Začal brzdit, snažil se vybočit vlevo, aby se tak vyhnul střetu s vozidlem, což se mu úplně nepodařilo a lehce svým pravým bokem zavadil o pravou zadní část vozidla, v místě pravého zadního blatníku. Následně upadl na zem, na zápěstí pravé ruky a poté i na rameno pravé ruky, kdy utrpěl zranění. Řidič odbočujícího vozidla jej poté odvezl k ošetření do nemocnice, kde byla zjištěna zlomenina klíční kosti na pravé straně a pohmožděné pravé zápěstí. Žalobce od počátku tvrdil, že zavinění dopravní nehody vidí jednoznačně na straně řidiče vozidla, který dle jeho tvrzení jednak nedával žádné znamení o změně směru jízdy vlevo, hlavně mu nedal přednost při odbočování vlevo z pohledu tohoto řidiče.

Druhý účastník dopravní nehody M. N. uvedl, že v době nehody byla venku již tma, kdy v místě dopravní nehody je veřejné osvětlení, které bylo nepravděpodobně rozmístěno tak, že vytvářelo stín. Dále uvedl, že cca 10 m před křižovatkou zapnul ukazatel směru jízdy a zpomaloval. Před odbočovacím manévrem se přesvědčil, že v protisměru nejede již žádné vozidlo, aby mohl bezpečně odbočit a poté začal plynule pomalu odbočovat. Ve chvíli, kdy již byl přední částí svého vozidla najetý na vedlejší komunikaci, ucítil náraz do svého vozidla, ihned zastavil a šel zjistit, co se stalo. Vzhledem ke zranění cyklisty a jeho přání rychlého ošetření nevolal ihned policii a zraněného cyklistu odvezl do nemocnice k ošetření. Během jízdy do nemocnice se se zraněným cyklistou dohodl na finančním vypořádáním ve výši 5.000,-Kč, kterou mu řidič N. v hotovost předal. Přesto ale po předání zraněného cyklisty k ošetření vzniklou dopravní nehodu nahlásil Policii ČR a byla zjištěna škoda způsobená dopravní nehodou ve výši 4.500,-Kč.

Ve věci předmětné dopravní nehody byl vyslechnut i další účastník M.T., který popsal průběh dopravní nehody ze svého pohledu. Potvrdil, že ani jeden z cyklistů neměl na kole předepsané povinné vybavení, pouze na jeho kole byly odrazky přední bílá a zadní červená a rovněž ochrannou přilbu ani jeden z nich neměl. Svědek dále potvrdil, že viděl vozidlo přijíždějící v protisměru, které bylo osvětleno, ale nevšiml si, zda byly zapnuty světla pro označení změnu jízdy. Jemu se podařilo včas a bez problémů zastavit, takže v jeho případě ke střetu s vozidlem nedošlo.

Ve věci byl ustanoven soudní znalec k odbornému posouzení dopravní nehody – Ing. M. Š. CSc. Znalec ve znaleckém posudku ze dne 1.8.2011 uvedl, že: „Okolnost, která byla v případě akcentována, tedy tzv. nedání přednosti protijedoucímu, nelze považovat za nesplnění prevence, protože tento **protijedoucí** v daných podmínkách se vši pravděpodobností nemohl být včas spatřen. Z hlediska přímých podmínek odvracení nehody, jak bylo uvedeno, již neměl řidič automobilu jakkoliv možnost reagovat, protože již sledoval zcela odvrácený směr – budoucí směr jízdy. Dále znalec uvedl, že výpověď cyklisty (žalobce) nelze považovat za technicky přijatelnou, časově odlišné výpovědi si rozporují, zejména pokud se týká, zda automobil včas či vůbec viděl. K výsledkům znalec uvedl, že na vznik nehody však měla největší vliv účast cyklisty v silničním provozu, tedy řidiče nemotorového vozidla, který užil svého dopravního prostředku v rozporu s technickou zásadou **vidět a být sám viděn**. Navíc bylo jen pouhou náhodou, že nedošlo k závažnějším zraněním cyklisty, protože význam nošení přilby byl již mnohokrát prokázán“. Se závěry zjišťování skutkového stavu se soud zcela ztotožňuje.

U jednání žalobce potvrdil, že žalobu podával z toho důvodu, aby prokázal, že dopravní nehodu zavinil řidič N., neboť mu nedal přednost na křižovatce a tato nehoda nebyla správně přešetřena, když jako jediným viníkem byl označen žalobce. Přitom uznává, že nebyl řádně osvětlen a nebyl řádně oblečen ale rozhodně dopravní nehodu svým jednáním nezavinil, proto na žalobě trval a navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí.

Zástupce žalovaného k věci uvedl, že odkazuje na vyjádření, které zaslal soudu 20.2.2013 s tím, že předmětem rozhodování správního orgánu bylo právě jednání pana žalobce, tj. že kolo, na němž žalobce jel, nebylo řádně osvětleno, žalobce nebyl žádným

způsobem viditelně označen, takže tímto způsobem došlo ke spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně nemohl vyšetřovat jednání svědka pana N., neboť by překročil svoji pravomoc v tomto šetření. S ohledem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření ve věci navrhl zamítnutí žaloby.

Dále žalobce trval na svém, že znalecký posudek nebyl vypracován v souladu s výpovědí žalobce ale v souladu s výpovědí řidiče N., kterého žalobce považuje za hlavního viníka dopravní nehody, neboť to, že žalobce neviděl nebylo tím, že by žalobce nebyl osvětlen ale tím, že řidič N. nepoužil brýle, které při řízení motorového vozidla použít měl. Proto navrhoval výslech svědkyně MUDr. Š., která byla povinna vypracovat posudek o zdravotní způsobilosti řidiče N.

Soud výslech navrhované svědkyně nepovažoval za důležitý, neboť ve správním spise je založen posudek o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel řidiče M.N.a ze dne 14.6.2010, kde je uvedeno, že je zdravotně způsobilý. Soud dále nepovažoval za nutné vyslechnout opětovně svědky T. a N., neboť k věci by s největší pravděpodobností nic nového sdělit nemohli, než bylo již zjištěno ve správním spise.

Podle soudní judikatury u dopravních nehod, je každý následek výsledkem mnoha příčin. Příčinou je každé jednání, bez kterého by následek nenastal. Určitá okolnost neztrácí svůj charakter příčiny jenom proto, že by mimo ní vedly k následku i další příčiny. Jestliže při vzniku následku (v tomto případě dopravní nehody) spolupůsobilo více příčin, například jednání pachatele a poškozeného, je třeba hodnotit každou příčinu co do jeho významu a určit její důležitost pro následek, který i z jednání žalobce nastal. Pro posouzení zavinění přestupce je důležité, aby jeho jednání bylo z hlediska způsobení následku dostatečně významnou příčinou (viz. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25.9.2009, č.j. 51Ca 10/2008 – 27, rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 17.5.2007, č.j. 6Tdo 513/2007 dostupný na www.nssoud.cz).

Z napadeného rozhodnutí je nepochybné, že správní orgán I. stupně i žalovaný soustředily pozornost na hlavní příčinu vzniku dopravní nehody a vycházely jednak z vyjádření všech účastníků dopravní nehody: svědka T., z fotografií pořízených na místě dopravní nehody a i z náčrtků a všech skutečností, kdy byl zjištěn mechanismus střetu obou vozidel. Pro odstranění všech pochybností byl ve věci ustanoven znalec, který jednoznačně závěrem svého znaleckého posudku uvedl, že nedání přednosti protijedoucímu nelze považovat za nesplnění prevence, protože tento protijedoucí v daných podmínkách se vši pravděpodobností nemohl být včas spatřen. Pro vznik nehody bylo rozhodné především to, že viditelnost cyklisty a byciklu bylo v daných podmínkách k přechodu do úplné tmy, kdy kontrasty jsou ještě hůře rozeznatelné než za tmy úplné. Na vznik nehody však měla největší vliv účast cyklisty v silničním provozu, tedy řidiče nemotorového vozidla, který užil svého dopravního prostředku v rozporu s technickou zásadou „vidět a být sám viděn“.

Ze všech shora uvedených skutečností soud dospěl k názoru, že žalovaný i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovaly zcela v souladu s platnou právní úpravou vztahující se na řízení o přestupku, vyčerpávajícím způsobem zjistily skutečný stav věci a v souladu s těmito zjištěními pak rozhodly.

Soud uzavírá, že se žalovaný dostatečně a srozumitelně vypořádal s odvolacími výtkami žalobce, jeho rozhodnutí je srozumitelné a v souladu se zákonem.

Žaloba nebyla důvodná a soud již v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákona jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. května 2013

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně